

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ JACK DANIELS

Κάποτε στον Όλυμπο παίκτηκε ένα πολύ μεγάλο παιχνίδι. Είχε ακουστεί πως επρόκειτο να γεννηθεί ένα παιδί, που όταν μεγάλωνε, θα γινόταν Πρώτος Άρχοντας της Γης και θα διεκδικούσε τη θέση ενός Θεού.

Τα στοιχήματα έδιναν κι έπαιρναν. Οι περισσότεροι θεοί, ρατσιστές από ανέκαθεν τους, στοιχημάτισαν εκατό προς ένα εναντίον μιας τέτοιας εκδοχής. Οι λίγοι θεοί που στοιχημάτισαν υπέρ, περιφρονήθηκαν απ' τους υπόλοιπους, ενώ εγώ, Θεός τότε άνευ Χαρτοφυλακίου, που προτίμησα να μείνω αμέτοχος, περιφρονήθηκα απ' όλους τους. Κάποια στιγμή, όμως, με πλησίασε μια θεά Αγνώστων Ιδιοτήτων, η οποία μ' επαρότρυνε να ποντάρω τις λιγοστές μου οικονομίες υπέρ του μέλλοντος Πρώτου Άρχοντα!

“Μα πως είναι ποτέ δυνατόν ένας θνητός να πάρει τη θέση ενός θεού” τη ρώτησα τότε εγώ.

“Έχει ξαναγίνει, εσύ είσαι νέος και δεν το θυμάσαι”, αποκρίθηκε αυτή. “Θα ξαναγίνει τώρα και τα κέρδη μας θά' ναι πολύ μεγάλα, θα δεις”, επέμενε η θεά.

Παρ' όλα αυτά, εγώ κατόρθωσα να παραμείνω διατακτικός μέχρις ότου με προσκάλεσε στα ιδιαίτερα της δωμάτια. Εκεί, όχι μόνο κατάφερε να με πείσει, αλλά μ' έκανε να υποσχεθώ πως θα κατέβαινα στη γη σαν πράκτορας της ώστε να βοηθήσω για μια ευνοϊκή έκβαση του αγώνα. Αλλά κ' εγώ με τη σειρά μου, όχι μόνο κατάφερα να ξεδιαλύνω τις ιδιότητες της, αλλά πήρα την υπόσχεση της, πως, όποιο κι' αν ήταν το αποτέλεσμα του αγώνα, θα με κερνούσε ένα μπουκάλι Jack Daniels (που στη μαύρη αγορά του Ολύμπου κόστιζε περισσότερο απ' όσα είχα οικονομίσει).

Το άλλο πρωί, λοιπόν, ξεκίνησα για το ταξίδι μου στη γη. Μα το σύστημα πλοήγησης των φτερούγων μου παθαίνει βλάβη μικρή μόνο απόσταση απ' τη χώρα του προορισμού μου. Έτσι αναγκάζομαι να προσγειωθώ αγκαλιά μ' ένα θνητό, που εκείνη την ώρα πετούσε μ' αλεξίπτωτο, αφού στο νησάκι όπου θα γεννιόταν δεν υπήρχε Πελαργοδρόμιο. Το χειρότερο όμως έμελλε να συμβεί λίγους μήνες αργότερα, όταν οι “γονείς μας” αποφάσισαν να με χωρίσουν απ' τ' αδελφάκι μου, παραδίδοντας με στη “γιαγιά” για να με μεγαλώσει. Αυτό δεν μπόρεσα να το καταλάβω ποτέ, μα ούτε και να το ξεχάσω, κι' ας έχουν περάσει τριάντα χρόνια από τότε.

* * *

Τύμπανα και ταμπούρλα στην αρχή. Κι ύστερα φωνές, πολλές φωνές διαδοχικά πιο υστερικές καθώς τα πανιά αναρτιούνται στα κατάρτια υπό τη συνοδεία καλοπροαίρετων θαλασσινών ανέμων. Μετά θεαματικής πομπής (που θα ζήλευε και το καρναβάλι του Ρίο), εισέρχεται ο Πρώτος Άρχοντας της Γης. Σε λίγο, θα σαλπάρει, αποφασισμένος πια να διεκδικήσει τη θέση του Θεού επί Γήινων Θεμάτων. Για χρόνια τώρα, αυτός ο Θεός αγνοούσε τις εισηγήσεις του Πρώτου Άρχοντα. Όποτε ερχόταν καιρός για αναφορά στον Όλυμπο, αυτός ερμήνευε τα πράγματα σύμφωνα πάντοτε με τα δικά του συμφέροντα.

Τώρα, εκτός απ' τη θέση του Θεού επί γήινων θεμάτων, ο Πρώτος Άρχοντας διεκδικεί και ανασυγκρότηση του πλανητικού συστήματος έτσι ώστε η γη να περνά μέσα από διάφορους χρωματισμούς κατά τη διάρκεια του εικοσιτετραώρου, να μην είναι δηλαδή έτσι ξερά ημέρα και νύκτα. Θέλει λέει, παρεμβολές στο ηλιακό σύστημα που θα δώσουν νέες πινελιές χρώματος. Ο Πρώτος Άρχοντας απαιτεί μωβ ουρανούς!

Ακόμη ένας, λοιπόν, θνητός, φωτισμένος υπό μορφή σωτήρα, παίζεται σαν τ' άλογα απ' τους Θεούς

καθώς επίσης και απ' τους πολιτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες της γης, που είναι και οι μόνοι θνητοί που μπορούν να ποντάρουν κάτι τι. Συνήθως, ποντάρουν σε είδος παρά σε ρευστό, αφού το χρήμα τους δεν συναλλάσσεται στα χρηματιστήρια του Ολύμπου. Εξ' άλλου, οι θρησκευτικοί ηγέτες πρέπει να κρατήσουν το παιχνίδι τους μυστικό αφού το 93πιβύη9 αποτελεί ασυδοσίαν επαίσχυντον, τιμωρουμένην υπό αυστηρήν δίαιταν, ίσως και διακοπήν ερωτικών σχέσεων αναλόγως του ποσού (ποιος θα τους τιμωρήσει όμως δεν μας λένε ποτέ).

Εν τω μεταξύ, η γη ολόκληρη έχει γεμίσει με πράκτορες των θεών. Δεν αργεί να διαδοθεί πως αρκετοί θεοί έχουν ποντάρει μέχρι και το σώβρακο τους σ' αυτό τον αγώνα (παρ' όλο που δεν συνηθίζουν να φορούν σώβρακο, ή ίσως επειδή δεν φορούν σώβρακο). Ακούεται μάλιστα πως μερικοί απ' αυτούς έχουν κατέβει οι ίδιοι στη γη, μεταμφιεσμένοι βέβαια και έτοιμοι να δώσουν τη δική τους μάχη για το αποτέλεσμα που θ' αυξήσει το κασέ τους (σε γήινη απόδοση: χρήμα κι εξουσία). Η γη πλήττεται από Ολυμπιακά λόμπι!

* * *

Και όχι μόνο! Οι επιβαρύνσεις κάθε κράτους για την προετοιμασία της εκστρατείας του Πρώτου Άρχοντα, φθάνουν στα ύψη. Οι καημένοι οι θνητοί πληρώνουν το στοίχημα χωρίς να το λένε έτσι. Αντί αυτού, λένε άμυνα, Φ.Π.Α., προσφυγικό, οικιστικό, κ.ο.κ. Φυσικά όλα αυτά έχουν τον αντίκτυπο τους σε μια κοινωνία του γελασμάτου, ή εξαιρουμένης και της πολιτικής της πτέρυγας, αφού εξ' άλλου σ' αυτή ανήκει και η γιαγιά μου η Αναστασία. Απ' όλα τα επίθετα, το μόνο που της λείπει αυτής της τρελογριάς είναι το Πρώην Αριστερή! Η Αναστασία υπήρξε πάντοτε σκληροπυρηνική Δεξιόφρων Καπιταλίστρια.

Μάλιστα, η γιαγιά μου η Αναστασία. Η οποία τώρα θέλει λέει να με κάνει Πρώτο Άρχοντα. Γ' αυτό λέει, μ' έχει αναγκάσει να επιστρέφω απ' την Αμερική, που από δικό της λάθος βρέθηκα εκεί κατ' αρχήν. Όταν ήμουν μικρός, με ρώτησε κάποιος σε ποιο εξωτικό μέρος του κόσμου θα' θελα να ταξιδέψω και εγώ απάντησα, στην Αρκτική. Η γιαγιά, βαρύκοη όπως ήταν, νόμιζε πως είπα Αμερική, και τό'κανε ευχή να με στείλει εκεί. Τώρα μου λέει πως έχει μεγάλα σχέδια για μένα. Είναι καιρός να αποδώσει καρπούς ο κόπος της να με μεγαλώσει, να με ντύσει, να με μορφώσει, να μ' ευλογήσει με τις ευχές της να ταξιδέψω όπου θέλω... και να επιστρέφω караβοκύρης... ή τουλάχιστον γιατρός.

Εκτός από τα σχέδια της για μένα, η γιαγιά Αναστασία έχει και τις δικές της "αυτοκρατορικές" απαιτήσεις, τις οποίες κάνει ξεκάθαρες απ' την αρχή, αυτό να λέγεται. Φυσικά, μ' έχει υπνωτίσει λίγο καθώς τις απαρριθμεί, διότι, έτσι κι αλλιώς, θα χρειάζονται διερμηνέα για να καταλάβω τις περισσότερες της κουβέντες. Μόνο δυο - τρεις προτάσεις μπόρεσα να καταλάβω, κι' αυτές σίγουρα διαστρεβλωμένες απ' το υποσυνείδητο μου που μου τόχει βγάλει στο σεργιάνι, η τρελόγρια. Τελοσπάντων, θέλει λέει όταν γίνω Πρώτος Άρχοντας, να ξε-ταριχεύσω το Λένιν, αυτό το' πιασα ολόκληρο. Εγώ ούτε που γνώριζα πως υπήρξε τέτοιος Φαραώ. Τουταγκάμων ήξερα και Ραμσή, αλλά Φαραώ Λένιν πρώτη φορά άκουα.

Η γιαγιά Αναστασία κουνά την αφυδατωμένη της πρόσοψη και κατορθώνω να γλιστρίσω για λίγο απ' την υποβολή των ματιών της. Μέχρι να συνέλθω όμως, η πρόσοψη της γιαγιάς παίρνει τη μορφή μιας καταϊδρωμένης φοράδας που με ψάχνει με το ένα της μάτι.

Τι κακό έκανα εγώ στον Όλυμπο για να μου τύχει τέτοια λαχτάρα! Το χρειάζονται όμως πολύ το Jack Daniels εκεί πάνω. Πως αλλιώς θα τά' βγαζα πέρα μ' όλους εκείνους τους υπναλέους θεούς. Ο ένας το κοντό του, ο άλλος το μακρύ του, ο τρίτος το ψιλό του, όλο καμώματα πανάθεμα τους. Και δεν μπορείς να εμπιστευθείς κανένα τους - ούτε θεό, ούτε ημίθεο, ούτε καν το μυρμηγκάκι που κάνει ορειβασία στα στήθη μιας θεάς γιατί μπορεί αυτό το μυρμηγκάκι, έτσι που το βλέπετε, νάναι ο Θεός

Απόλλων που μεταμορφώνεται για κανένα μικροστοιχη ματάκι, έτσι για να περάσει το απόγευμα του δηλαδή. Τόση ανία επικρατεί στον Όλυμπο.

Η γιαγιά Αναστασία συνεχίζει να απαρριθμεί τις απαιτήσεις της κι εγώ περιμένω με υπομονή γιατί ξέρω, πως το χορό δεν μπορεί να το χορέψει μόνη της. Θάρθει η στιγμή που θα το καταλάβει και τότε θάρθει η δική μου σειρά να μιλήσω. Και τότε, άντε να της δώσω να καταλάβει πως για μένα δεν έχει καμιά σημασία το αν γίνω ή αν δεν γίνω Πρώτος Άρχοντας. Ίσως θα πρέπει νά' χω σχοινί έτοιμο να τη δέσω, αν χρειαστεί ακόμη και να τη φιμώσω. Αποκλείεται να καταλάβει η κωλόγρια. Το ξέρω. Πρέπει να γίνει το δικό της. Είμαι ο εγγονός της, της ανήκω τώρα.

“Σκασμός!” Κραυγάζει η Αναστασία κτυπώντας το πόδι της στο πάτωμα.

Αμέσως εμφανίζεται η πιστή της γραμματέας για να δει αν είναι εντάξει το αφεντικό.

“Ναι, παιδί μου, πήγαινε και κλείσε την πόρτα πίσω σου”, αναγγέλει ευπροσήγορα η γιαγιά. (Νάτην, άμα θέλει ξέρει να μιλά η αλεπού). Κ' αρχίζει πάλι κάτι κραυγές σαν να είχε διαβάσει την τελευταία μου σκέψη.

“Θα κάνεις ότι σου λέω εγώ κέρατά, δε σε ανάγισσα, δεν σε σπούδασα για να σταθείς στην άκρη και να βλέπεις τα μυξιάρικα κάθε νεόφερτης να μασούν σαν τες κατσέλες τη δόξα που μας ανήκει. Ακούς”;

Παίζει νευρικά με το μπαστούνι της κι εγώ αρχίζω να σκέφτομαι πως δεν θα τό' βαζα πέρα από τις δυνατότητες να το χρησιμοποιήσει απάνω μου. Πώς να ξεφύγω; Πρέπει να στείλω μήνυμα στη Θεά Αγνώστων Ιδιοτήτων να' ρθει να με γλυτώσει από τα χέρια της.

“Απόψε θα σε παρουσιάσω στους συνεργάτες μου κι αύριο θα βάλουμε μπρος την καμπάνια σου. Ακούς; Πήγαινε να ετοιμαστείς”.

Άσ' την να ξεθυμάνει, λέω από μέσα μου, κι απόψε τα ξαναλέμε. Πού νάξερα πως μέσα σ' ένα δεκαπεντάλεπτο, το σπίτι της κωλόγριας θα γέμιζε με παντός είδους βλαμμένους. Και πως τα κατάφερε αυτή να αλλάξει εμφάνιση σε δεκαπέντε λεπτά και να παρουσιαστεί σαν μια μαυροφορεμένη, ξερακιανή ματτα μία ενός νονού της μαφίας, καθισμένη πάνω σε τελεταίου τύπου μοντέλο αναπηρικής καρέκλας! Απίστευτο.

“Εσύ” μου φωνάζει να την ακολουθήσω καθώς τηλεκατευθύνει το καρρότσι της σαν ζαλισμένη γάτα ανάμεσα στους τρελλούς καλεσμένους της.

“Έλα δω εσύ”, επιμένει όταν σταματώ για να χαιρετήσω μια όμορφη ύπαρξη που σερβίρει ποτά.

“Σκύψε να μην μας ακούσουν. Πάρε αυτό το σκατό απ' τα χέρια μου”. Μου δίνει το τηλεχειριστήριο. “Άλλο κουμπί πατώ κι' αλλού με παίρνει”, συνεχίζει.

“Απόψε θά' σαι ο συνοδός μου”, μου λέει έπειτα, ρίχνοντας μου μια ματιά γλυκύτερη κι από ζάχαρη. Βρε τη σαγηνεύτρα!

“Εμπρός πάμε”, με διατάσσει ξαφνικά. Κι εγώ σκέφτομαι πως ήρθε η ώρα να βάλω σε εφαρμογή το σχέδιο μου.

Την οδηγώ από δωμάτιο σε δωμάτιο, χαιρετώντας τους πάντες χωρίς να δίνουμε ιδιαίτερη σημασία σε κανένα τους. Στον κήπο της είναι που θα τα πούμε εμείς οι δυο, αποφασίζω.

“Τί θάλεγες για λίγο φρέσκο αέρα”, εισηγούμαι.

“Όχι έξω. Δε γίνεται”.

Όλα τα μυρίζεται η κωλόγρια. Αυτή τη φορά όμως δεν πρόκειται να την ακούσω.

“Μου χρειάζεται το οξυγόνο, γιαγιά”. (Ξέρω πως της αρέσει να τη φωνάζω “γιαγιά” γι’ αυτό το λέω).

“Έτσι μπράβο, γιε μου. Γιαγιά σου λοιπόν. Και τη γιαγιά σου πρέπει να τη σέβεσαι και να της ακούς ότι σου λέει”.

“Αλλού να τα πουλάς αυτά, Αναστασία”.

Τι ήθελα και το είπα; Τι σεισμός έγινε, τι καταιγίδα, τι ανεμοστρόβιλος! Σηκώστηκε η Αναστασία από την αναπηρική της κ’ άρχισε να με κυνηγά με το μπαστούνι της από δωμάτιο σε δωμάτιο.

“Έλα δω βρε ανεπρόκοπε να σου δείξω πως να σέβεσαι τους μεγαλύτερους σου...”. Στριγγλιές η Αναστασία που έφταναν μέχρι τον Όλυμπο! “Πιάστε μου τον να του δείξω εγώ ποια εν η Αναστασία”.

Και στο “εν η Αναστασία” μένει ξερή σαν το άγαλμα, συνειδητοποιώντας ξαφνικά τη μεγάλη της γκάφα. Ξέχασε πως, όταν φουντώσει, ξεχνάει τη γλώσσα που επιβάλλεται από το κόμμα της. Οι καλεσμένοι της σταματούν απότομα τη φλυαρία τους κι’ αρχίζουν να της ρίχνουν λοξές ματιές. Κι ενώ αυτή κρατά ψηλά στον αέρα το μπα- στούνι της, τ’ αφήνει να πέσει, σφικταγκαλιάζοντας ταυτόχρονα τα στήθη της σαν νά’ χει πάθει καρδιακό επεισόδιο κ’ αρχίζει να βογγά.

“Είδες τι μου έκανες, ανεπρόκοπε”, φωνάζει ενδιάμεσα.

Δυο-τρεις βλαμμένοι κουβαλούν την αναπηρική της καθώς αυτή γέρνει σαν κομμένος κορμός δέντρου απάνω σε δυο τρεις άλλους βλαμμένους. Έτσι σοφίστηκε άλλο ένα τέχνασμα για να τραβήξει αλλού την προσοχή των παρευρισκομένων, που, κατά την ταπεινή μου γνώμη, ήταν στην πλειοψηφία τους ηλίθιοι.

“Ναι, αλλά αυτοί θα σε κάνουν Πρώτο Άρχοντα αύριο” μου λέει αργότερα η Αναστασία.

Το πάρτι τελείωσε και βρίσκεται στο δωμάτιο της όπου αναπαύεται μετά το μικρό περιστατικό. Μ’ είχε φωνάξει για να μου μιλήσει. Μου ζητά να της διηγηθώ ότι έκανα στο παρελθόν, ενόσω σπούδαζα στην Αμερική, όταν ήμουν στο στρατό, κ.ο.κ., έτσι για νάναι σίγουρη πως αν υπάρχει κάτι στο “ποινικό μου μητρώο”, που χρειάζεται διόρθωση να το τακτοποιήσει. Αυτή είναι η δουλειά της άλλωστε. Τακτοποιήτρια, της αρέσει να αυτοαποκαλείται έτσι. Τώρα πως τα κατάφερε να φτάσει μέχρι εδώ είναι μυστήριο άλυτο, ή μάλλον ακατάλυτο αφού στα ογδόντα της συνεχίζει να τυγχάνει του σεβασμού και της υπόληψης κάθε μαλάκα πολιτικού μέχρι τέτοιου βαθμού που αυτός ο ίδιος ο Πρώτος Άρχοντας δεν κάνει βήμα αν δεν περάσει πρώτα να τη δει.

Μήπως δεν είναι αυτή που σκάρωσε και την εκστρατεία του εναντίον του Θεού Επί Γήινων Θεμάτων; Να το ξεφορτωθεί ήθελε. Της έκανε φαίνεται νάζια τελευταίως, πήρε πολύ απάνω του, κι αυτή δεν σηκώνει κάτι τέτοια. Έξω, λοιπόν, αυτός και μέσα εγώ, το απολωλός πρόβατο, το άσωτο παιδί του γιου της του μονάκριβου που επέστρεψε στα πάτρια εδάφη δια να διεκδικήσει την υψηλή του καταγωγή που ‘χασε στη ξενιτιά... Και μπλα, μπλα η Αναστασία μέχρι που στο τέλος αυτοϋπνωτίζεται κι αρχίζει το ροχαλητό.

Κι εγώ ακόμη να της πω πως δεν πρόκειται να πάρω κανενός τη θέση γιατί δεν ανήκω σ’ αυτόν τον κόσμο. Ήρθα κι εγώ μεταμφιεσμένος στη γη όπως κι άλλοι θεοί, όλοι για να κερδίσουμε το στοίχημα

που παίχτηκε στον Όλυμπο πριν τριάντα χρόνια. Πώς να της το εξηγήσω τώρα αυτό;

* * *

Λίγο πριν την τελική αναμέτρηση μεταξύ Πρώτου Άρχοντα και Θεού, η γιαγιά Αναστασία με πλησιάζει και μου ξαναπαριθμεί τις απαιτήσεις της.

“Κάτσε να δούμε πρώτα ποιος απ' τους δυο θα νικήσει”, τη διακόπτω, πράγμα που της σπάζει τα νεύρα.

Με κοιτάζει με μάτια κουκουβάγιας. “Δεν μπορούσε να σε κάνει πιο έξυπνο ο τζύρης σου;” Μ' αντικρούει η Αναστασία, χωρίς να ξεκολλά τα μάτια της από πάνω μου.

Καιρός να της τα ψάλλω, λέω από μέσα μου. Με προλαβαίνει όμως αυτή, όπως πάντα.

“Είναι ρε δυνατόν, ένας θεός να νικηθεί ποτέ του που τον Πρώτον Άρχοντα, ε;”

Η αλεπού τα ξέρει όλα, ή μάλλον νομίζει πως τα ξέρει όλα. Τ' αυτιά της, από το πολύ κερί που 'χουν μαζέψει μοιάζουν με φελλούς πάνω σε μπουκάλες κρασιού. Τι να της πω λοιπόν αυτής της ξερακιανής γριάς, που χωρίς μασέλλα μοιάζει με γαλήνα και που θέλει σώνει και καλά να με κάνει Πρώτο Άρχοντα; Πως εμείς εκεί πάνω στον Όλυμπο, δεν είμαστε τόσο άτρωτοι κι' ανίκητοι όσο νομίζει; Μέχρι όμως να διαπεράσει η φωνή μου όλο εκείνο το κέρινο τείχος, αυτή θα μας έχει βγάλει άτριχους κι ανίκανους. Άντε, να συνεννοηθείς μαζί της.

Η Αναστασία δείχνει αποφασισμένη ν' αντισταθεί μέχρι τέλους: “Όποιος κ' αν νικήσει, εσένα δεν σου πέφτει λόγος. Όταν σου λέω εγώ πως θα σε κάμω Πρώτο Άρχοντα, σημαίνει έγινε κιόλας. Γ' αυτόν, άκου ότι σου λαλώ τζιαι σιώπα”.

Η κωλόγρια, όσο θυμώνει, τόσο πιο πολύ γυρίζει η γλώσσα της τη διάλεκτο πούναι απαγορευμένη από το κόμμα της. Αν την άκουγαν οι συνεργάτες της να μιλά έτσι, ίσως να μην της το συγχωρούσαν τόσο εύκολα αυτή τη φορά. Αυτό πρέπει να τό χω υπόψη μου.

“Τι χαζεύεις, ρε;”

Έρχεται η φωνή της Αναστασίας σαν τούβλο κατευθείαν στο κεφάλι μου. Και μετά: “Θέλω να μου υποσχεθείς πως μόλις, μα μόλις ορκιστείς Πρώτος Άρχοντας, θα ζητήσεις να γίνει δη- μοψήφισμα ν' απαλλαγεί το κράτος που το πτώμα του Λένιν...”

“Πάλε αυτός ο Λένιν...”

“Σκασμός! Να τον κάψουν ρε αν θέλουν ή να τον θάψουν, εν με κόφτει. Αν θέλουν ας τον κάμουν κομματούθκια να τον πουλούν όπως έκαμαν τζιαι με το τείχος του Βερολίνου. Ακούεις;”

“Κι εγώ τι θα κερδίσω αν κάμω όλα αυτά που ζητάς;” τη ρωτώ φωνακτά, προτού μ' αναγκάσει να ξεράσω απάνω στη ξεθωριασμένη μαύρη της ποδιά που την κρύβει απ' άκρη σ' άκρη. Ολόδια μαύρη γαλήνα, η κωλόγρια.

Άκου να τον κάμουν κομ-μα-τού-θκια να τον πουλούν! Αλήθεια, τι τέρατα έχουν γίνει οι θνητοί.

Την κοιτάζω και σκέφτομαι πόση ώρα θ' άντεχαν μαζί της άλλοι θεοί που κατέβηκαν μεταμφιεσμένοι. Φαντάσου να 'πεφτε κανενός νευρικού θεού η Αναστασία για γιαγιά. Θα την έκανε κουτσουκούτα και θα την έριχνε μέσα σε κανένα υπόνομο πριν περάσουν πέντε λεπτά.

“Άααα το πουλάκι μου!” ξεφωνίζει η Αναστασία. “Βλέπω ξέρεις να χρησιμοποιάς το μυαλουδάκι σου άμα θέλεις. Και τόσο καιρό μου τό παιζες υπεράνω συμφέροντος όπως ο κακομοίρης ο παππούς σου, που χαράμισε μια ζωή για το καλό του δημοσίου συμφέροντος, θεός μακαρίσει τον”. (Το φανταζόμουν πως τον μισούσε αυτή τον άντρα της. Αλλά άλλοι τους φταίνε κι άλλοι πληρώνουν, έτσι είναι με το σόι της, γιατί αυτούς που μισούν, τους φοβούνται κι από πάνω. Γι’ αυτό πληρώνουν τα παιδιά ή τα εγγόνια τους, εξαρτάται).

“Τι θέλεις, ρε ανεπρόκοπε, να ξεχρεώσω εγώ τα χρέη σου επειδή σου εγούσταρε να ζεις σαν τον πρίγκηπα του παραμυθκιού; Να το κάμω, γιόκα μου. Νομίζεις πως εν μπορώ; Πέμου πόσα θέλεις να σου γράψω τώρα αμέσως επιταγή”.

“Άκου γιαγιά. Δεν θέλω τα λεφτά σου”.

“Εγώίσταρε”!

“Γιαγιά, δυο πράγματα θέλω που σένα. Θέλω να μου εξηγήσεις γιατί ... ΕΝ ... στο σέρι σου να με κάμεις Πρώτο Άρχοντα...”

“Άτε πάλε”, μουρμουρά η κωλόγρια.

“το δεύτερο. Το δεύτερο, γιαγιά, είναι πως για να δεκτώ να παρουσιάσω στη δεξίωση που ξέρω πως ετοιμάζεις για χάρη μου θέλω να μου υποσχεθείς πως αντί σαμπάνια, θα σερβίρεις Jack Daniel's”.

“Ίντα πράμα;”

“Άσε, που ...ΕΝ... νάρθει ώρα εξηγώ σου”.

“Πάντως ό,τι τζιαν έμαθες στην Αμερική, γιόκα μου, εξέμαθες τη γλώσσα σου... Τελοσπάντων, εν ήταν μες τα σκέδια να σου το πω, αμμά τώρα που βλέπω πως σκέφτεσαι, εν να σου το πω: Τον Πρώτο Άρκοντα έβαλα μι-στω-τούς να τον παίξουν...”

“Τί; Πότε; Πού;!!!”

“Τη νύκτα σαν τζοιμάται”.

“Πριν γίνει ο αγώνας”.

“Πριν, γιόκα μου, πριν, μιαν τζιαι καλήν να ξυμπερτέφκουμεν που λλόουτου.”

(Κωλόγρια, Κωλό-γρια, ΚΩΛΟΓΡΙΑ!)

“Ίντα εκό-τσίνησες έτσι, ρε”;

(Πάει, ετέλειωσε, πρέπει να ειδοποιήσω τον Όλυμπο).

“Όσο για το άλλο πράμα που θέλεις στη δε- ξίωση, εν ηξέρω ίντα πούνει”, συνεχίζει αυτή ακάθεκτη, “αμμά αν τόχουν τα μαχαζιά εν να σου το φέρω, εν έσ-σιει πρόβλημα”.

“Ναι, ναι”, λέω εγώ καθώς αυτή αυτοϋπνωτίζεται για άλλη μια φορά.

Ευκαιρία, λοιπόν να δραπετεύσω!

* * *

Ντύνομαι σαν Τσιγγάνα κούκλα και βγαίνω στους δρόμους του Τελ Αβίβ. Ξέρω πως αργά ή γρήγορα θα πέσω απάνω σε κανένα μεταμφιεσμένο θεό σε τούτη την πόλη. Εδώ τα στοιχήματα δίνουν και παίρνουν. Άσε που το Τελ Αβίβ έχει τέτοιο γλέντι που πολλοί θεοί και ημίθεοι κατεβαίνουν εδώ για να σπάσουν λίγο τη μονοτονία του Ολύμπου.

Σε κάποιο πεζοδρόμιο, λοιπόν, του Τελ Αβίβ, εκεί που σταματώ για να διασταυρώσω, σταματά ένα αμάξι με δύο άντρες μέσα, νεαρούς, ο ένας γύρω στα εικοσιπέντε, ο άλλος τριάντα, τριανταπέντε.

“Μόνη τέτοια ώρα, δεσποινίς”; ρωτά ο συνοδηγός. “Δεν θάταν καλύτερα” * να σας συνοδεύσουμε κάπου”;

Από ευγένεια, το παιδί πρωτεύει. Καλού κακού, εγώ τους μελετώ εξονυχιστικά μήπως και μου επιφυλάσσουν παγίδα.

“Ναι!” συμπληρώνει ο οδηγός του αμαξιού, σκύβοντας απάνω στο συνοδηγό για να με δει καλύτερα.

Τα παιδιά φαίνονται ακίνδυνα. Απλοί θνητοί κι’ οι δυο τους. “Εξαρτάται από που θα με συνοδεύσετε,” απαντώ τέλος εγώ. “Βλέπετε, είμαι καινούργια στην πόλη σας και δεν θα ’λεγα όχι σε μια περιήγηση”.

“Εκεί που πάμε, δεν θα βρεις καλύτερα”, με διαβεβαιώνει ο νεότερος της παρέας που κρατά και το τιμόνι.

Μετά από μερικούς σταθμούς σε διάφορα μπαράκια του Τελ Αβίβ, οι δυο τους εισηγούνται να πάμε κάπου για χορό. Εγώ αυτό περίμενα ν’ ακούσω.

Σε λίγο, φτάνουμε σε μια ξεμοναχιασμένη, ακατοίκητη γειτονιά γεμάτη δυόροφες και τριόροφες κατοικίες δίχως πόρτες και παράθυρα. Στο υπόγειο μιας τέτοιας κατοικίας βρίσκεται μια δισκοθήκη. Στην είσοδο της, στέκουν δυο-τρεις πετσινο-ντυμένες αγριόφατσες που θα μας σταμπάρουν το χέρι αφού πρώτα πληρώσουμε. Τα παιδιά είναι πολύ γενναιόδωρα, δεν μ’ αφήνουν να πληρώσω τίποτα.

Από τη στιγμή, λοιπόν, που μπαίνω μέσα στη δισκοθήκη, το μυρίζομαι. Εδώ υπάρχουν κι άλλοι πολλοί σαν εμένα! Δυσκολεύομαι να κρατήσω μέσα μου τη χαρά που νοιώθω.

Οι δυο συνοδοί μου όμως, δεν φαίνονται και τόσο ενθουσιασμένοι. Ίσως άρχισαν να υποπτεύονται πως δεν πρόκειται να μείνω μαζί τους. Εδώ μέσα σίγουρα θα με χάσουν. Αφού πριν καν προσεγγίσω την πίστα, έλαβα τρεις ή τέσσερις προσκλήσεις, να χορέψω, κ’ άλλα τόσα, ίσως και παραπάνω, φλερτ και μιλούμε μισοσκόταδο!

Στέκομαι στην άκρη της πίστας και χαζεύω. Θαμώνες όλων των ειδών και ποιοτήτων χορεύουν στο ρυθμό μιας καταπληκτικής μουσικής. Που τέτοιο γλέντι στον Όλυμπο.

“Με συγχωρείτε”, ακούω κάποιο να μου λέει, “νομίζω πως σας ξέρω από κάπου”.

Έχει μια φωνή ο κερατάς που τραντάζει το έδαφος κάτω από τα πόδια μου. Δυο μέτρα γκόμενος, και βάλε. Δεν με πολυ-συγκινεί όμως η πρώτη του κουβέντα, την έχω ακούσει ξανά, έτσι δεν του δίνω και πολύ σημασία.

“Ναι, σίγουρα, αυτά τα όμορφα μάτια μου είναι γνώριμα”, επιμένει αυτός.

Αυτά τα θνητά κομπλιμέντα μου τη δίνουν. Καμιά σημασία λοιπόν στον κύριο.

“Αυτό το γλυκό χαμόγελο πως θα μπορούσα να το ξεχάσω”. Ατού αυτός.

Οπότε το πράμα αρχίζει να φτηνίζει πολύ και σηκώνομαι να φύγω. Τότε αυτός με αρπάζει ξαφνικά και κοιταζόμαστε για μια στιγμή. Ύστερα, αυτός αρχίζει να γελά ενώ εγώ στέκομαι απέναντι του σε πλήρη αμηχανία.

“Πολύ σου πάει το φουστανάκι, κούκλα. Μόνο που θάπρεπε ν’ αφήσεις καμιά τραβεστί με πείρα να σε μακιγιάρει”, λέει όταν σταματά επιτέλους το γέλιο. “Πάντως πολύ σε γουστάρω, κούκλα”.

Και τότε, μου κλείνει το ένα μάτι και προσθέτει: “Τί θάλεγες για ένα Jack Daniel's, έτσι για προθήρμανση δηλαδή;”

Βρε την πονηρούλα τη θεά Αγνώστων Ιδιοτήτων, πως μου την έσκασε έτσι; Αυτή εδώ σαν λεβέντης γκόμενος κι' εγώ πρώτης τάξεως Ανατολίτικο μανούλι!

“Μπράβο”, της λέω, “δεν τόξερα πως τό' χες μέσα σου. Πώς νοιώθεις λοιπόν εκείνο το πράμα που κρέμμεται απ' τα σκέλη σου. Σ' αρέσει, σ' αρέσει;”

Σειρά μου να γελάσω. Εδώ που είμαστε, οι τύποι είναι περιττοί.

Έτσι λοιπόν, ο γκόμενος κι' εγώ χορεύουμε για λίγο, έτσι για να παραπλανήσουμε τυχόν κατασκόπους, κι' ύστερα καθόμαστε σε μια γωνιά και τα λέμε. Της ζητώ να κάνει κάτι για να κερδίσουμε το στοίχημα, αφού πρώτα της διηγηθώ τις περιπέτειες μου, πως έμπλεξα με την Αναστασία, το Πρωτο-Αρχοντιλίκι της κ.ο.κ.

Η θεά αρχίζει να δείχνει εκνευρισμένη. Φαίνεται να γνωρίζει την Αναστασία.

“Πάμε να φύγουμε από δω μέσα, κούκλα”, με παροτρύνει ο γκόμενος. “Πάμε κάπου πιο ήρεμα, να μπορέσουμε να γνωριστούμε καλύτερα”.

Πολύ πειστικός γκόμενος η θεά.

Κι' εγώ δεν τα πηγαίνω άσχημα. Σαν καλή τσιγγάνα που είμαι, του ζητώ να με περιμένει στην είσοδο-πρέπει πρώτα να αποχαιρετήσω τους δυο μου συνοδούς.

“Μην αργήσεις”, μου ψυθιρίζει η θεά, “πρόκειται να επιστρέφω στον Όλυμπο απόψε”.

Λίγο αργότερα, βρισκόμαστε αγκαλιασμένοι δίπλα στον παραλιακό δρόμο του Τελ Αβίθ. Εκεί, η θεά μου εξηγεί πως η Αναστασία δεν είναι και τόσο θγητή όσο νομίζω.

“Είναι τουλάχιστον ημίθεα. Μπορεί και νάχει γίνει θεά, δεν είμαι βέβαιη”.

“Βέβαιος! είσαι γένος αρσενικού τώρα”, την υπενθυμίζω, ψυθιρίζοντας της στ' αυτί.

“Βέβαιη!” φωνάζει αγριεμένα η θεά, “τι πάει να πει δεν ήσουν βέβαιη όταν ήρθες μαζί μου”.

“Έτσι μπράβο”, της ψυθιρίζω, καθώς προσπερνούμε ένα νεαρό ζευγάρι που περπατά ανέμελο, δίπλα από μια Λάσσι, η οποία οσφραίνεται τα πόδια όλων των περαστικών.

Όταν μας βλέπει εμάς, χωρίς όμως να μπορεί να μας μυριστεί - αφού οι θεοί είναι άοσμοι - σαστίζει κι'

αρχίζει να γαυγίζει.

“Πάμε να φύγουμε από δω προτού γίνουμε θέαμα και μας πάρουν είδηση άλλοι θεοί”.

Η θεά φαίνεται πολύ ανήσυχη.

“Πρέπει να πάω πίσω αμέσως”, μου τονίζει. Κι ύστερα, με ακόμη πιο σοβαρό ύφος: “Εσύ, θα μείνεις εδώ, εγγονός της Αναστασίας, και θα κάνεις ό,τι σου λέει μέχρι να ξεδιαλύνω τη γνησιότητα του...”

“Του bourbon”, ευτυχώς την προλαβαίνω. Αν έλεγε του στοιχήματος, μπορούσε να την πατούσαμε άσχημα, μ’ όλους αυτούς τους κατασκόπους που βρίσκονται στο Τελ Αβίβ.

“Του ποιου”; ρωτά αχάμπαρη αυτή.

“Του Jack Daniel's”. (Αυτό μου δίνει μια ιδέα για ύστερα).

“Ναι, ναι. Πρέπει να φύγω τώρα αμέσως. Θα πάμε πίσω στη γειτονιά της δισκοθήκης, θα κρυφτούμε σ’ ένα από κείνα τα άδεια σπίτια να ετοιμαστώ”, ψυθιρίζει τέλος η θεά.

Σε λίγο, ενώ αυτή βγάζει τη θνητή της περιβολή για ν’ ανέβει πίσω στον Όλυμπο, κι εγώ μεταμορφώνομαι από τσιγγάνα σε εγγονό της Αναστασίας, γυρίζω και της λέω πόσο πολύ τη γούσταρα σαν γκόμενο. ΚΓ αυτή, λίγο πριν χαθεί μέσα στα σύννεφα, αποκρίνεται:

“Δεν τέλειωσα ακόμη μαζί σου, κούκλα”.

* * *

“Που εγύριζες ούλλη νύκτα, ανεπρόκοπε;” με μαλώνει το επόμενο πρωί η Αναστασία. “Ούλλα τα μαθαίνω, ούλλα! Εκατάλαβες;”

Θέλω να της πω να σκάσει και να πάει στο διάολο, μα αντί αυτού ξεραίνω. Ήπια πολύ παγιάτικο γήινο κρασί το προηγούμενο βράδυ και δεν ήμουν συνηθισμένος.

“Πρόσεξε πολλά καλά. Που δαμέ τζιαι να πάει εν να κάμνεις ότι σου λαλώ εγώ.”. (Παράξενο, αυτό μου τό πε κι’ η θεά)! “Τζιαι πρώτα - πρώτα εν να κόψεις ούλλην τζίνην την ασουλούπωτην μαλλούππα τζιαι να γενείς άδρωπος...”

Πάει, λοιπόν, η γιαγιά. Χάνεται στα έγκατα της θνητότητας της. Και θεά νά' ναι, με τέτοια διάλεκτο δε νομίζω να επιστρέφει στον Όλυμπο.

“Γιαγιά”, της λέω εγώ, προσπαθώντας να βρω τι άλλο εκτός από γιαγιά μπορεί να είναι αυτή η μουμιασμένη υπόσταση με καμπούρα σε σχήμα φτυαριού.

“Σταμάτα να μου γλυκομιλάς, ψεύτη, τζιαι πεμου ποιον είδες εφές”, συνεχίζει, εκβιάζοντας με με το μπαστούνι της.

“Ωραία, αφού επιμένεις”, απαντώ. “Εφές εγνώρισα μιαν ωραϊαν ύπαρξην, ήπιαμε λίγο παραπάνω και μετά πήγαμε σ’ ένα ξενοδοχείο και...”

“Σκάσε, σκάσε εν θέλω να ξέρω”, ξελαρυγγίζεται η Αναστασία. Όταν συνέλθει, με ρωτά αν μας είδε κανένας άλλος.

“Τι κι’ αν μας είδε κανένας...”

“Ρε αθεόφοβε”, ξανα-ξελαρυγγίζεται αυτή σε σημείο που αρχίζει να ακούεται σαν μια μακρινή φωνή μέσα στα παράσιτα ενός τηλεοπτικού σταθμού πού' χει πάθει βλάβη: “Έν να κά-μεις, ό,τι λαλώ εγιώ, ει-δε-μί εννά σε πε-τά-ξω έξω να σε φάν οι σσί-λοι...”, κ.ο.κ.

Με τέτοιους εκβιασμούς, ποιος θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα με την Αναστασία; Συμφωνώ, λοιπόν, ν' ακολουθήσω πιστά τα σχέδια της. Και πρώτα απ' όλα η δεξίωση. Μάλιστα, για να με υποδείξει ποιος άλλος;... η κωλόγρια η Αναστασία - ως τον επόμενο Πρώτο Άρχοντα!

“Και εις ανώτερα, γιαγιάκα! Αφού με θέλεις Πρώτο Άρχοντα, σκατένη, κάμε με Πρώτο Άρχοντα. Μα η φωνή σου δε βγαίνει, αλλά και νά' βγαίνε θα μας έκανες όλους ρεζίλι. Γ' αυτό πάψε τους εκφοβισμούς σου, κωλόγρια, κι άκου τι θέλω από εσένα”.

Η γιαγιά σαν νά' χει πάθει ηλεκτροσόκ απάνω στου τελευταίου τύπου αναπηρική της καρέκλα.

“Πα-πα-παρ...”, τώρα όχι μόνο μοιάζει με γαλή να, ακούεται και σαν γαλήνα. “Πάρ-ταρ-δε”, θέλει να πει μπάσταρδε αλλά η φωνή της δεν βγαίνει.

“Τίποτα δεν βγαίνει πια, γιατί προσπάθησες να παίξεις το φασιστικό σου παιχνίδι πάνω μου, νομίζοντας πως πάντα κερδά αυτός που φωνάζει παραπάνω. Να τώρα που την έπαθες επειδή εγώ δεν είμαι σαν τον κωλόγερο τον άντρα σου που σε περνούσε για σάρκα υπηρεσίας κι εσύ, αντί να ξεσπάς πάνω του, τα 'βγαζες πάνω σ' εκείνους που δεν έφταιγαν.”

Αυτό ήταν. Η γιαγιά Αναστασία παθαίνει αμόκ. Καταπίνει τη μασέλα της, εγείρεται απ' την αναπηρική της καρέκλα και πέφτει μπρούμυτα μπροστά στα πόδια μου.

“Με θέλεις Πρώτο Άρχοντα, ε! Πάρε, λοιπόν μια γεύση από Πρώτο Άρχοντα”.

Τα χείλη της κινούνται απεγνωσμένα σαν να θέλουν να με δαγκώσουν αντί αυτού, σχηματίζουν τη λέξη κα-τα-λα-μέ-νε.

“Μπρος ετοιμάσου για τη δεξίωση, και μη ξεχάσεις να σερβίρεις Jack Daniel's αντί σαμπάνια”.

“Κύλε! Κύλε!...”

* * *

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_11:jackdaniels&rev=1597334600

Last update: 2025/04/20 19:47

